

[Justitsministeren.]

det væsentligstes vedkommende vil man vel være enig med mig om, at det drejer sig om spørgsmål, som det er naturligt ikke at gå nærmere ind på her; under udvalgsbehandlingen vil der kunne gives en bredere og mere indgående belysning af problemerne.

Der er dog forskellige ting, jeg vil opholde mig et øjeblik ved. Jeg tror også, det er rigtigt, at nok så vigtig som straffen er et stadigt stærkere arbejde for oplysning i skolerne og på anden måde. Jeg tror i og for sig også, at der i de senere år er sket fremskridt på dette område, og at den gode vejledning, der gives børnene, sætter sin frugt. Statistikken viser i hvert fald, at tilfælde af grov mishandling og vanrøgt af dyr, som vi jo lejlighedsvis læser om, er meget få. Jeg er enig i, at de tilfælde, der forekommer, er de tilfælde for mange, men jeg mener dog, at den almindelige indstilling overfor dyr i vort folk er ganske udadelig. Men naturligvis, jo længere man kan komme, des bedre er det.

Man har nævnt spørgsmålet om slagting med eller uden bedøvelse. Som oplyst i bemærkningerne har det sin særlige begrundelse, at spørgsmålet ikke har fundet sin løsning i lovforslaget derved, at man foreslår et bestemt påbud om bedøvelse før slagtingen, sådan som det er ønsket fra forskellig side. Intet skulle imidlertid være mig kærere, end om det viste sig muligt at gennemføre påbudet om bedøvelse. Det er de interesserede indenfor landbruget, der har foranlediget, at man har sat et spørgsmålstegn ved det, idet man har henvist til, at man i andre lande, England, hvor det har været lovfæstet nogle år, og Amerika, har taget det spørgsmål op, om der ved slagting ved bedøvelse sker så god og fuld afblødning af organerne som ønskeligt. Det er et spørgsmål, jeg naturligvis ikke har kunnet tage stilling til, og jeg tror, det er nødvendigt at have oplysninger, som vi kun kan få fra de lande, hvor det har været prøvet. Jeg vil håbe, det lykkes at få oplysningerne, så vi kan tage endelig stilling til spørgsmålet, endnu medens lovforslaget er under behandling. Jeg skal gøre, hvad der fra min side er muligt for at nå dertil. Jeg tror, man vil være enig med mig om, at det er heldigere, at en sådan bestemmelse, som jo kan og vil møde modstand, står i loven, end at den bliver en af de ting, det overlades ministeren at træffe bestemmelse om.

Der har været talt om § 4, der opremser en række handlinger, som skal være forbudt. Det er et af de punkter, hvorved lovforslaget adskiller sig fra den gældende lov. Jeg må have lov til at henvise til, at der herom i bemærkningerne er sagt, at forslaget på dette område adskiller sig fra loven ved at indeholde denne række

„forbud mod en række i praksis forekommende forhold, der skønnes stridende mod de alment anerkendte grundsynspunkter for god og fornuftig behandling af dyr. De foreslåede bestemmelser, der er tiltrådt af de interesserede myndigheder og institutioner, bygger tildels på afgørelser fra retspraksis efter den nu gældende lovgivning og tilsigter især at lovfæste almindeligt udbredte anskuelser angående sømmelig dyrebehandling.“

Jeg skal erkende, at selvom jeg altså mener, at bestemmelserne har en god og fornuftig saglig begrundelse, er der enkeltheder i dem, som man må tale om, inden man uden videre gennemfører dem, bl. a. et sådant punkt som nr. 4 om anbringelse af agraffer og lignende i trynen på svin. Det er der gjort opmærksom på allerede inden lovforslagets fremsættelse. Meningerne har været delt, og derfor har jeg fundet det rigtigt, at det overlades til behandlingen her på rigsdagen at finde løsningen.

Så er straffebestemmelsen i § 20 blevet nævnt, særlig af det ærede medlem hr. Elmquist, der var inde på forslaget om, at de tilsynsførende, forældrene, eller hvem det kan være, kan straffes for den dyremishandling, som de burde have forhindret, at de dem undergivne børn gjorde sig skyldig i. Jeg er lidt ked af, at denne indvending netop kom fra det ærede medlem hr. Elmquist. Jeg troede, at jeg her var nået til en sådan affattelse af straffebestemmelsen, at vi skulle kunne blive enige. Når man læser den rigtigt, tror jeg, betænkelighederne må vige. Der står, at hvis lovovertrædelsen begås af et barn under 15 år, straffes den tilsynsførende for overtrædelsen, såfremt den er begået med hans vidende, uden at han har forsøgt at forhindre det, eller det skyldes grov uagtsomhed fra hans side, at han har været uvidende om forholdet. Så tror jeg ikke, man behøver at være bange for, at domstolene ikke skal kunne graduere strafudmålingen, så den bliver rimelig. Rammen for den straf, der kan komme i anvendelse, er den videst mulige; den går fra bøde op til fængsel. Man kunne spørge, om det var rimeligt, hvis den mishandling, barnet har gjort sig